

Evangelí del diumenge de la setmana XXII de durant l'any (A): prendre la creu i seguir Jesús

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXII de durant l'any. “Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi” A la lògica de Déu, el camí que mena al triomf sobre el pecat i la mort passa per la passió i la creu. La felicitat s'aconsegueix quan

s'estima decididament, encara que l'amor comporti sacrifici.

Evangelí (Mt 16, 21-27)

Des d'aleshores Jesús començà a explicar als deixebles que calia que anés a Jerusalem i que patís molt de part dels notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia.

Llavors Pere el prengué a part i es posà a renyar-lo:

—Déu te'n guard, Senyor! A tu això no et passarà.

Però Jesús es girà i digué a Pere:

—Ves-te'n d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no veus les coses com Déu, sinó com els homes.

Aleshores Jesús digué als seus deixebles:

—Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la trobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida? Què no donaria l'home a canvi de la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir amb els seus àngels en la glòria del seu Pare, i llavors pagarà a cadascú segons les seves obres.

Comentari

Aquest passatge de l'Evangeli continua el diàleg de Jesús amb els deixebles. Recordem que quan el Senyor pregunta “qui diu la gent que és el Fill de l'home?” (*Mt 16, 13*), després d'uns moments de silenci, Pere respon: “Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu” (*Mt 16, 16*). Afirmació

que va ser solemnement confirmada pel Mestre que, alhora, els va ordenar que no diguessin a ningú que Ell és el Messies (cf. *Mt* 16, 20).

Els apòstols estarien impressionats per la claredat amb què Jesús els havia confirmat allò que intuïen: que el seu Mestre era el Messies llargament esperat. Era aquell descendent de David que vindria a regnar per sempre alliberant el poble de tota opressió. Potser pensaven, com era habitual entre els seus contemporanis, que el regnat del Messies seria una gloriosa successió de triomfs. Per això, Jesús els posa immediatament en la realitat parlant-los dels seus plans de futur, que anaven per uns camins molt diferents dels que s'imaginaven. Els adverteix que “calia que anés a Jerusalem i que patís molt de part dels notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei, i que havia de ser

mort i de ressuscitar el tercer dia” (v. 21).

També en aquesta ocasió Pere és qui pren la paraula per expressar el que altres no s'atreveixen a dir, i gosa reprendre el Mestre: “Déu te’n guard, Senyor! A tu això no et passarà” (v. 22). I Jesús li respon amb paraules molt fortes: “Ves-te’n d’aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no veus les coses com Déu, sinó com els homes” (v. 23).

Jesús es dirigeix cap a la creu i convida els seus deixebles a seguir-lo: “Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi” (v. 24). Contra tota lògica humana, la creu no implica desventura, desgràcia que cal evitar tant sí com no, sinó oportunitat d'acompanyar Jesús en la seva victòria. A la lògica de Déu, el camí que mena al triomf gloriós

sobre el pecat i la mort passa per la passió i la creu.

En una homilia sant Josepmaria recordava l'escrit d'un clàssic castellà en què, en un somni, s'esmentaven dos camins. Un és ample i regalat, però acaba en un precipici sense fons. El segueixen els mundans de manera aburgesada. “En una altra direcció, passa un altre viarany: tan estret i costerut, que no és possible de fer-lo a cavall. Tots aquells qui l'emprenen, ho fan per llur propi peu, potser fent ziga-zagues, amb posat serè, entremig de cards i trampejant penyals. Segons a quins indrets, deixen esquinçalls dels seus vestits i, fins i tot, de la seva carn. Però al final els espera un verger, la felicitat per sempre, el Cel. És el camí de les ànimes santes que s'humilien, que per amor a Jesucrist se sacrificuen de gust pels altres; la ruta dels qui no temen d'anar camí amunt, amb la creu carregada

amorosament, per molt que els pesi,
perquè saben que si el pes els abat,
podran aixecar-se i continuar
l'ascensió: Crist és la força d'aquests
caminants”^[1].

La fi de tot ésser humà és assolir la
felicitat, que no s'aconsegueix quan
es busca sempre allò més còmode i
desitjable, sinó quan s'estima
decididament, encara que l'amor
comporti sacrifici. Sant Josepmaria
va escriure: “El que cal per
aconseguir la felicitat, no és una vida
còmoda, sinó un cor enamorat”^[2]. I
en un altre lloc: “Per això, m'agrada
de demanar a Jesús, per a mi: *Senyor,
cap dia sense creu!* Així, amb la
gràcia divina, es reforçarà el nostre
caràcter, i farem de punt de suport al
nostre Déu, per damunt de les
nostres misèries personals”^[3].

[1] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 130.

[2] Sant Josepmaria, *Solc*, n. 795.

[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 216.

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xxii-de-
durant-lany-a-prendre-la-creu-i-seguir-
jesus/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-diumenge-de-la-setmana-xxii-de-durant-lany-a-prendre-la-creu-i-seguir-jesus/) (17/08/2025)